

Kansakoulun pihalla vallitsi ihmeteltävä hiljaisuus, ei siellä ollut mitään markkinan tapaista räyhää, niin kuin moni oli kuvitellut rahvaan kokouspaikasta. Vain silloin tällöin avautui narahtava etehisen ovi, kun joku tuli tai meni hiljaa ovesta. Agitaattori puristi kiihkeästi sekä Topin että Riikan kättä, katsahti hieman arasti ympärilleen ja palasi takaisin. Laki kielsi kaikenlaiset mielenosoitukset likellä vaalitaloa, - täytyi totella. Kansalliset apajanvedot olivat säädetyt tapahtuviksi mitä suurimmassa meluttomuudessa. Viidensadan askeleen päässä sopi kyllä vallan mainiosti purkaa sielunsa ja yllyttää puoluetaitoon.

”Rauha maassa – ihmisille hyvä tahto!”

Topi astui yli kynnyksen, otti karvalakin päästään ja rykäisi.

Riikka hänen takanaan niiaa nuksautti.

Etuhuoneessa oli ainoastaan yksi toimimies. Karivaaran Anteri se olevan näkyi, joka äänestyslistaa selaili. Ylpeä se näkyi ammatissaan olevan, ei ollut tuntevinaankaan korpiloukkolaisia, vaan kysyä koppasi nimiä ja katsoi tuimasti päästä jalkoihin!

- Topias Topiaanpoika Romppanen?
- Joo! sanoi Topi.
- Vaimo Fretriika Eufrosyne -?
- Juntusia min oun omalta suvultani! väitti Riikka, mutta Anteri suhahti lyhyeen, että ei tässä akkavaen omat nimet tule kysymykseenkään ja käski siirtyä toiseen huoneeseen.

Topi pudotti lakkireuhkansa ovensuuhun (mällin hän oli varovaisuudeksi heittänyt jo suutarin mökille) ja Riikka löysäsi huivinsolmua. Jäljekkään he nyt astuivat sisään vaalihuoneeseen. Pitkän pöydän takana istui neljä-viisi henkilöä, vaalilautakunnan jäseniä. Johtajana näkyi toimivan nuori pitkäkaulainen kansakoulunopettaja, jolla oli rillilasit nenän päässä. Poliisikonstaapeli Pirhonen seisoi keskempänä lattiaa eriskummallisen laitoksen vieressä. Hyvin näyttivät kaikki olevan virantärkeitä, konstaapeli käytökseltään koppava kuin mikä kuvernööri.

- Jahah! äänsi puheenjohtaja ja käski ojentaa Topille ison, kiiltävänpuhtaan vaalilipun. Heti perään hän käski antaa samanlaisen lipun Riikallekin.

Konstaapeli nyökkäsi oppineesti niin kuin oli nähnyt nimismiehenkin nyökkäävän.

- Tulkaahan tänne...

Vaalihuoneessa seisoi kaksi äänestyskojua.

”Vai tässä ne nyt karsinat -.”

”Vähän siihen tyyliin kuin lapukkalaisten markkinareet...”, ajatteli Topi.

”Tulisi tuosta poijille paitoja”, arvosteli Riikka ja mieli teki käsillä hypistelemään vaateesta tehdyn mallikojun seinää.

- No menkäähän! murahti konstaapeli.

Topi työntyi likimmäisen karsinan suojaan ja levitti paperinsa pöydälle. Riika jäi seisomaan ulkopuolelle, vaalilippu värähtämättä käsissään. Vaalilautakunnan jäsenet näyttivät vaivihkaa katahtelevan vaimoon ja virnistelevän. Konstaapeli Pirhonen asettui Topin selän taakse ja kysyi:

- Osaatteko te itse vai autanko minä miestä mäessä?
- Löytyy täältä numero ilman herrojakin! mutisi Topi.
- Hä? pani Pirhonen, mutta syrjäytyi.

Topi oli alkanut kopeloida punaista kynää, joka riippui sidottuna rihmaan.

Konstaapeli toimitti Riikan toisen kojun sisään ja tarjosi apuansa, mutta ei Riikakaan huolinut, kun muisti agitaattorin varoituksen, että Pirhonenkin kuului olevan sitä herrain puoluetta ja vähän niin kuin omaan apajaansa porkkailevan tohmerointa rahvasta. ...

Kianto, Ilmari, Punainen viiva. 14.painos. Helsinki 1958. 186-190